

ÖZGÜR BALPINAR



GENÇ TİMAŞ
Düşperest Serisi | 1

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Editör | Merve Okçu

Kapak Tasarım | Cumba Co

İç Tasarım | Nagihan Atay

14. Baskı | Mart 2020

Raf | 10+ Roman Öykü

Yayın No | 4119

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-2390-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@gentimas.com

 gentimas.com  genc_timas

  gentimas



Baskı ve Cilt | Mega Basım

Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul

Tel | (0212) 412 17 00 / **Sertifika No |** 44452

© 2016 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.



GÖKYÜZÜ
VE
ALACA KUŞ





Deniz, odada asılı duran gökyüzü tablosuna bakarken, gökyüzünün neden mavi olduğunu düşünüyordu. Babasının anlattığına göre gökyüzü, yansımaları denizde seyredilebilir için kendini her sabah maviye boyarmış. Günlerden bir gün, uzunca bir duvarın denizi ortadan ikiye ayırdığını fark edince duvarı nasıl yıkabileceğini düşünmeye başlamış. Çıkar bir yol bulamayacağını anladığında çareyi, inatçı bir alaca kuşla iddiaya tutuşmakta bulmuş. Zayıf ve güçsüz görünen alaca kuş, bu görüntüsünün aksine duvarı ortadan kaldırarak denizleri birbirine kavuşturabileceğini iddia etmiş. Derhâl kanatlanarak olabildiğince yükseklerle uçmaya çabalamış. Yükseldikçe yükselmiş. O kadar yükseklerle çıkmış ki, aşağı baktığında duvarın ipince bir çizgiye dönüştüğünü görmüş. Yorulmaya başlasa da kanatlarını daha güçlü çırparak bulutların ardına erişmiş. Tekrar aşağı baktığında duvarın kaybolduğunu ve iki denizin birleştiğini görerek gökyüzüne gururla bakmış ve şöyle demiş: “Buradaki işim bitti. Yıkılacak yeni duvarlar bulabilmek için artık uzaklara uçmalıyım.”



Doğrusunu söylemek gerekirse, bu masal Deniz'in aklından hiç çıkmamıştı. Bekleme salonunda oturdukları sırada masalı tüm detaylarıyla düşünme fırsatını bile bulmuştu. Babasına gökyüzü ve alaca kuşla ilgili sorular sormak istese de, bunun ne yeri ne de zamanı olduğunun farkındaydı. Çünkü bu sırada, karşısında oturan ailesi oldukça sabırsız görünüyordu. Babası İlker, farkında olmadan ayağını sallayarak duvar saatine bakıyor, annesi Aslı ise birtakım sıkıntılar içinde tuhaf sesler çıkararak önünde durdukları kapıdan gözlerini ayırmıyordu. Deniz, bu sabırsız ve sıkıntılı sürece bir anlam veremeyerek düşüncelere dalıyordu. Buraya niçin gelmişlerdi? O kapıdan içeri girdikleri zaman, bir şeylerin daha farklı olacağını mı umuyorlardı?

Her şey, Deniz'in haylazlıkları sonrası başlamıştı. Aslı ile İlker, tek çocukları olmasından dolayı hep onun üzerine titremiş, isteklerini neredeyse hiç geri çevirmemişlerdi. Olmadık isteklerle ailesini peşinde koşturmayı seviyordu Deniz. Biraz şımarıktı, biraz da sorumsuz ve bencil. Bugüne kadar istediği birçok şeye sahip olmuş, el bebek gül bebek büyütülmüştü. Yaramazlık yaptığı için tembel olduğu düşünülebilirdi fakat aksine çok zeki bir çocuktü. Hatta çevresindeki herkesi kendine hayran bırakacak bir zekâya sahipti. Akrabaları onu "akıl küpü" diye çağırıyordu. Anlatılanları hızlı algılıyor, yaşıtlarına göre daha düzgün ve daha akıcı konuşuyordu. Bazen tıpkı bir yetişkin gibi düşünüp konuşması, herkesi hayrete düşürüyordu. Derslerinde de başarılıydı Deniz. Sınıf birincisiydi. Ders ayırt etmeden her birine büyük bir ciddiyetle



çalışır, sınavlarından hep yüksek not alırdı. Bütün bunların yanında, okulun futbol takımının kaptanlığını da yapıyordu. Bu nedenle ailesi birçok yönden övünürdü biricik oğullarıyla. İyi ve güzel şeylerin yanı sıra, yaptığı yaramazlıklar da gelirdi kulaklarına tabii fakat pek aldırış etmezlerdi. Hem çocuk dediğin haylazlık yapabilirdi, bu gayet doğaldı onlara göre. Üstelik saygısız bir çocuk da değildi, sadece yaramazdı. Ancak bir zaman sonra Aslı ve İlker'in düşüncelerinde bazı değişimler oldu. Deniz'in haylazlıkları öylesine artmıştı ki artık onu engelleyemiyorlardı. Yaptıkları herkesin ondan yaka silkmesine neden oluyordu. Artık bütün bu yaramazlıkların bedelini Deniz'e ödetmekte sözleşmiş gibi, onu Aslı ve İlker'e şikâyet etmeye başlamışlardı.

Sonunda buradaydılar işte. Deniz'in durumunu görüşmek ve profesyonel destek alabilmek için özel bir danışmanlık merkezine gelmişlerdi. Fikir, Aslı'nın aklına gelmişti. Kızıyla ilgili benzer sorunlar yaşayan bir arkadaşı, çocuklar için hizmet veren özel bir danışmanlık merkezine gittiklerinden ve sonucunda ne kadar memnun kaldıklarından bahsetmişti. Arkadaşının söylediğine göre, yetkililerin sunduğu çözüm odaklı programlar kendi kızında etkili olmuş, ciddi bir değişim yaratmıştı. Aslı, vakit kaybetmeden o danışmanlık merkezine gitmeleri gerektiğini söyleyip durmuştu günlerdir. Oğulları için en doğrusu, buydu. Deniz, bütün olan biteni sessizlikle karşılıyordu fakat kendisi için tehlike çanlarının çaldığının da farkındaydı.



Tam da bu nedenlerden dolayı, bekleme odasında otururlarken Deniz, bir suçlu edasıyla sürekli etrafına bakınarak anne ve babasıyla göz göze gelmekten kaçınıyor, düşüncelere dalarak aklını dağıtmaya çalışıyordu. Kapı nihayet açıldığında, danışman Bahar Hanım onları gülümseyerek karşıladı. İlker ve Aslı fazlasıyla tedirgin görünse de kendilerini karşılayan bu tebessüm ve beraberinde getirdiği samimiyet içlerini rahatlatmıştı. Deniz ise fazlasıyla çekingendi. Hem bu çekingenliğini kırmak hem de Aslı ve İlker’le yalnız konuşabilmek için onu, danışmanlık merkezindeki oyun odasına götürdüler. Nihayet yalnız kaldıklarında uzun uzadıya Deniz’i konuştular.

“Okulun kuruluş yıldönümünde yaptıkları bardağı taşıran son damlaydı Bahar Hanım,” diye konuştu Aslı. “Pastaya o küçük patlayıcılardan yerleştirmiş. Bana kalırsa, tek başına yapacağı bir iş değil bu. Kesin başka birinin daha parmağı var. Pasta patlayınca içinden harf ve sayılar saçıldı etrafa. Sonra... Sonra okulun duvarında böyle büyük bir pankart açıldı. Önceden ayarlanmış,” diye devam etti. Bir şeyi hatırlamaya çalışmış gibi yukarı bakarak işaret parmağını kaldırıp, “Dur bakayım. Ne yazıyordu pankartta? Hah! ‘Harfler ve Sayılar Özgür Kalmak İstiyor.’”

Bahar Hanım istemsizce gülümseyip, “Zeki çocuk,” diye fısıldadı.

“Aslına bakarsanız bizim yanımızda böyle davranışlar sergilemiyor fakat kalabalığa girdiği zaman sanki değişiyor ve bambaşka biri oluyor,” diye araya girdi İlker.



“Aslında aradığımız sözcük bu, İlker Bey,” diye yanıtladı onu Bahar Hanım. “Çocuklar bu yaşlarda farklı olmak, farklı görünmek isteyebilir. Bu davranışlar doğal karşılanmalı. Deniz’in davranışlarını düşündüğümüzde, ilgiyi kendi üzerinde toplamak için çaba gösterdiğini kolayca fark edebiliriz.”

“Fakat bu kadarı fazla değil mi, Bahar Hanım? Okul yönetimi Deniz’in okuldan atılmasını istiyor. Onlara gidip, ‘Kusura bakmayın ama bizim çocuğumuz farklı, lütfen onu idare edin,’ diyemeyiz ki,” diye konuştu Aslı.

“Canım, istersen bırak da Bahar Hanım konuşsun,” diye dürttü onu İlker. Bahar Hanım’ın sözlerini gayet mantıklı bulmuştu. Şimdi, çözüm yolunu da kendilerine gösterebileceğini düşünüyordu.

“Önce Deniz’le görüşmem daha doğru olur. Sonrasında daha sağlıklı bir değerlendirme yapabiliriz,” dedi Bahar Hanım.

Aslı ve İlker bekleme odasına geçtiklerinde Deniz, kapının önünde öylece hareketsiz dururken ezilip büzülüyordu. Utangaç, sıkılğan bir görüntüsü vardı. Biraz zayıfça, çelimsiz bir çocuktü. Saçları dalgalı ve dağınıktı. İri gözleri zayıf suratına garip bir ifade bırakmıştı. Yüzü biraz solgun görünüyordu.

“Deniz, gel bakalım,” diye seslendi Bahar Hanım. “İkimiz şöyle baş başa konuşalım.” İçeri girip kapıyı kapattıklarında, İlker ve Aslı yine sürekli saate bakarak geçirdiler zamanı. Bir süre sonra kapı açıldığında gülererek dışarı çıkmıştı Deniz. Çekingenliğini ve utangaçlığını büsbütün üzerinden atmıştı.



Bahar Hanım'la iyi bir arkadaşlık kurmuş gibi görünüyordu. İlker ve Aslı bu duruma fazlasıyla şaşırıldılar. Deniz'i yeniden etkinlik odasına bıraktıktan sonra Bahar Hanım'ın odasına geçtiler.

“Deniz'in ciddi bir değişime ihtiyacı var,” diye girdi söze Bahar Hanım, “Bu çok açık. Bugüne kadar istediği her şeyi elde etmiş bir çocuktan bahsediyoruz. Biraz yokluk görmesi ve küçük sıkıntılar yaşaması gerek ki sahip olduklarının değerini anlasın.” Aslı'nın yutkunduğunu görünce, “Endişelenmeyin. Deniz akıllı bir çocuk. Üstesinden gelemeyeceği zorluklardan bahsetmiyorum,” diye konuştu.

“Siz neden bahsediyorsunuz Bahar Hanım?” diye sordu İlker daha fazla dayanamayarak.

“Diyorum ki, durumun bir aciliyeti var, çünkü Deniz'in okuldan atılması söz konusu. Bu nedenle, size bir öğrenci değişim programından bahsedeceğim. Bu programı onayladığınız takdirde Deniz okuldan atılmayıp geçici olarak yurt dışında okuyacak. Yeni bir kültür tanınması, yeni arkadaşlar edinmesi, aynı zamanda sizden, arkadaşlarından ve en önemlisi kendi kültüründen uzak kalacak olması görmek istediğimiz değişimi uyandırabilir. Yalnız olduğunu hissetmesi içindeki pozitif duygulara sarılmasına ve onlara sahip çıkmasına neden olacak. Kısa dönemlik bir gezinti sonrası Deniz'de oluşacak değişim karşısında, gördüklerinize siz bile inanamayabilirsiniz,” diye konuştu Bahar Hanım. Ses tonu öylesine yumuşak ve güven vericiydi ki, karşısındaki insanların etkilenmemesi mümkün değildi.



“Durun bir saniye! Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” diye sordu Aslı. “Sonuçta on iki yaşındaki bir çocuk orada bir başına kalacak. Ters bir durum da yaşanabilir. Bunu nasıl göze alabiliriz?”

“Oğlunuzun üzerine titremenizi anlayabiliyorum Aslı Hanım. Siz bir annesiniz. Ancak büyüklerimizin söylediği gibi, esirgenen göze çöp batarmış. Burası da benim uzmanlık alanım. Deniz, öz güveni yüksek bir çocuk; zeki, cesur ve başarılı ayrıca. Orada yalnız kalmayacağını, birilerinin sürekli onu kollayacağını da hatırlatmalıyım. Ayrıca macera dolu geçecek iki aylık eğitim süreci Deniz’in de ilgisini çekti. Sizden önce fikrimi onunla paylaştığımda heyecanını görmemiz lazımdı,” diye yanıtladı Bahar Hanım. Dudaklarından dökülen her kelime İlker ve Aslı’ya güven veriyor, Deniz’in geleceği konusunda alacakları kararlarda onları mantıklı olmaya sürüklüyordu. Deniz’in de programa olumlu yaklaşmış olması onları daha çok cezp ediyordu.

“Peki, nedir bu değişim programı? Biraz bahsedebilir misiniz?” diye sordu İlker aceleyle. Bahar Hanım’ın sözleri onu ikna etmeye yetmişti de sanki Aslı’nın ikna olmasını istiyor gibiydi.

“Program, birbirinden farklı iki ülkede yaşayan iki öğrencinin iki aylığına yer değiştirmesini öngörüyor. Program yetkilileri programa katılacak öğrencinin kalacak yerini, uçak biletini ve orada kendisine yardımcı olacak görevliler de dâhil bütün ihtiyaçlarını ayarlıyor. Programa katılan öğrenci diğer ülkedeki öğrencinin yerine geçip o öğren-



cinin ailesiyle birlikte kalıyor. Kısaca, bir “yer değiştirme programı” da diyebiliriz bunun için. Öğrencilerin sadece eğitim hayatlarını değil, sosyal hayatlarını da değiştirecek bir program,” dedi Bahar Hanım. Ardından bir katalog uzatarak, “Burada program hakkında edinebileceğiniz bilgiler ve program yetkililerinin iletişim adresleri bulunuyor,” diye ekledi.

İlker dosyayı alıp kısa bir süre göz gezdirdikten sonra, “Sanırım bu konuyu düşünmeliyiz,” dedi Aslı’ya bakarak.

“En doğrusu bu gözüküyor; Deniz’i yurt dışına göndermeliyiz,” dedi Aslı net bir tavırla. İlker, Aslı’nın bu çıkışına şaşırılmıştı. Aslı, görüşmenin başında tedirgin görünse de, Bahar Hanım’ı dinledikçe en doğru seçeneklerinin bu programı onaylamak olduğunu düşünmüştü. Bahar Hanım, Aslı’nın sözleri sonrasında hissettiği memnuniyeti gizleyemedi.

Bahar Hanım, “Pekâlâ, anlaştığımızı sevindim,” diyerek geriye yaslanıp ellerini birbirine kenetledi ve, “Yalnız, size bahsetmem gereken küçük bir mesele daha var. Programa başvuran öğrenciler gidecekleri ülkeyi seçmek yerine kura yoluyla eşleşmelere tabi tutuluyor. Bu yolla, sadece belirli ülkeler üzerinde tercih yapılmasının önüne geçilerek eğitim programına daha heyecanlı ve gizem dolu bir anlam yükleniyor. Yetkililer bu kuralın değiştirilemeyeceğini özellikle belirtiyorlar. Deniz’in gideceği her ülke güvenli, bu konuda hiç şüpheniz olmasın,” diye konuştu. İlker ve Aslı öğrenci değişiminin kura yoluyla gerçekleşmesinin Deniz için daha ilgi çekici ve eğlenceli olacağını düşündüler. “Bu konuda da hemfikirsek gerekli belgeleri hazırlamaya başlayabilirsiniz.



İstenilen belgeler size verdiğim katalogda yazıyor,” diye ekledi Bahar Hanım.

İlker ve Aslı, belgeleri alıp dışarı çıktuktan sonra Deniz’i de yanlarına alarak danışmanlık merkezinden ayrıldılar. Eve dönene kadar birbirleriyle konuşmadılar. Biraz şaşkınlardı, çünkü oraya giderken Deniz’i yurt dışına gönderecekleri akıllarının ucundan dahi geçmemişti. Eve varınca Aslı, yalnız kalmak istediğini söyleyerek odasına çekilmiş, sonu gelmez düşüncelere dalmıştı. Deniz’in iki ay boyunca kendilerinden uzak kalması fikrine dayanamıyordu. İlker de Aslı kadar duygulanmıştı fakat ikisi de bu kararı Deniz’in iyiliği için almış olduklarının bilincindeydiler. Deniz yalnızca, güvenli bir yolculuk yapacak ve sonra yine güvenli bir şekilde evine dönecekti. Nasıl olsa bu yolculuk iki aylık bir süreci kapsıyordu. Birkaç gün boyunca bu konuyu aralarında tartışıp her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuştular. Artık, Deniz’in gidişine kendilerini hazırlamışlardı.

Belgeler hazır edildikten sonra İlker yeniden müdürün karşısına çıktı. Deniz’i başka bir ülkeye okumaya göndereceklerini ve Deniz’in kaydının okulda kalmasını istediklerini söyledi. Müdür önce şaşırıp ne diyeceğini bilemedi. Ancak konuyu uzun uzadıya konuştuklarında ikna oldu. Açıkçası müdür, Deniz’in okuldan ayrılacağına zaten hiçbir zaman inanmamıştı. Şimdiyse iki ay süreyle başka bir okulda okuyacak olması reddedilemeyecek kadar iyi bir teklifti. Bu nedenle, İlker’le iyi bir anlaşma yaptığı fikrindeydi çünkü



Deniz öyle ya da böyle okuldan gidiyordu, okulda kalan tek şey kaydı olacaktı.

Birkaç hafta içinde belgeleri teslim edip program yetkililerinin sunduğu anlaşmayı imzaladılar. Bundan sonra her şey öylesine hızlı gelişti ki ne Deniz ne de ailesi olan bitenin farkına varamadı. Olaylar bir gün İlker'in eve endişeli bir şekilde dönmesiyle başladı. Aslı İlker'in hâlinde kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı. İlker salonun ortasında dönüp durdu ve sonra koltuğa oturdu.

Aslı'ya dönüp, "Aslı gel otur, konuşmamız gerek," diyebildi.

Aslı hemen İlker'in yanına oturdu ve anlattıklarını dikkatle dinledi. Duydukları karşısında hayretler içerisinde kalmıştı. İlker'in anlattığına göre değişim programında bir karışıklık olmuş, daha doğrusu diğer ülkelerdeki kontenjan dolmuş ve Deniz, Afrika'da kabile yaşamı süren bir çocukla eşleşmişti. İlker şiddetle bu karışıklığa karşı çıkmış fakat imzaladıkları anlaşma gereği yapabilecek hiçbir şeyin olmadığını öğrenmişti. İmzaladıkları belgelerdeki maddeler gereği anlaşmayı bozamyordu. Şimdi çaresiz kalmışlardı. Program yetkilileri her ne koşulda olursa olsun Deniz'in güvende olacağı sözünü verseler de bu, İlker ve Aslı'nın endişesini azaltmamıştı. Sakince oturup, şimdi ne yapacaklarını düşündüler. İlk işleri yine psikolog Bahar Hanım'ın kapısını çalmak oldu. Bahar Hanım, duydukları karşısında kendileri gibi telaşa kapılmamıştı:



“Size, Deniz hangi ülkeye giderse gitsin güvende olacağını teminatını verdim. Bu konuda lütfen içiniz rahat olsun. İyi tarafından bakmaya çalışın; kabile yapısına sahip insanlar güvenilirlerdir ve yaşam şartlarının alışıldığı dışında olması Deniz’e düşündüğümüzden çok daha fazlasını kazandırabilir. Lütfen gideceği yer hakkında Deniz’e fazla bilgi vermeyin, bırakın da o keşfetsin...”

Bahar Hanım’ın yanından ayrıldıklarında biraz olsun içleri rahatlamıştı. Sonuçta Deniz, Afrika’nın nasıl bir yer olduğunu tam anlamıyla bilmiyordu ve nasıl olsa oraya gittiğinde de güvende olacaktı. Değişen sadece biraz daha fazla zorluk çekeceğiydi. Kötü düşünmek sadece sürecin zorlaşmasına neden olacaktı. İlker, Deniz’in zor koşullar altında eğitimini sürdürerek kendi okulunun değerini daha iyi anlayacağını düşünüyordu. Aslı ise içinin rahat edebilmesi için program yetkilileriyle görüşmek isteyince İlker bir görüşme ayarladı. Görüşme sonrası Aslı kendisini daha iyi hissediyor ve ikna olmuş benziyordu.

Sürpriz kurayı Deniz’e gönül rahatlığıyla açıkladıklarında bu, Deniz için pek bir şey ifade etmedi. Yurt dışına gitmeyi zaten kabul etmişti, bu yüzden nereye gideceğinin pek bir önemi yoktu. Deniz’in tek meselesi, arkadaşlarının sahip olamayacağı derecede macera dolu günlere kavuşmaktı. Konuşmanın ardından bu sorun da çözülmüş oldu. Artık yolculuk zamanını beklemeye başlamışlardı.



Dışarıda kar yağıyordu. Deniz'in yolculuk vaktine artık yalnızca birkaç saat kalmıştı. Aslı, Deniz'in eşyalarını koklayıp öperek hazırlamıştı. Bir süre sonra büyük bir bavul kapının önüne konmuştu bile. Deniz o kadar heyecanlıydı ki, yerinde duramıyordu. Aslı, evin içinde dönüp duran oğlunu ilgiyle izliyordu. Gitmesine üzülüyordu kuşkusuz ancak ağlamamak için kendisine söz vermişti. Eğer ağlarsa, Deniz için gitmek daha zor olurdu. Onun üzülmesini istemezdi. İlker'in yüzü gülüyordu; Deniz'i böyle heyecanlı görmek onu mutlu etmişti. Vakit yaklaşınca dışarı çıktılar. Deniz sevincinden hoplayıp zıplıyordu. Bavulu arabaya yerleştirdiler ve havaalanına doğru yola çıktılar.

Vardıklarında Deniz'in uçuş işlemlerini hallettiler. Bekleme salonuna geçerek uçuş saatinin gelmesini beklemeye başladılar.

“Baba,” dedi Deniz bir anda, “birazdan uçacağım. O masaldaki alaca kuş ben miydim?” İlker, duydukları karşısında şaşkınlığını gizleyememiş, verecek bir cevap bulamamıştı. “Duvarları yok etmeye gidiyorum, değil mi?” diye sordu Deniz. Babasının anlattığı masalı hâlâ unutmamıştı.

“Evet, oğlum,” dedi İlker. Anlattığı masalın aklında kalmış olmasından çok, kendini masala dâhil edişine hayran kalmıştı. “Yükseklere uçacak ve duvarları yıkacaksın.” Sevinç ve gururla kucakladı Deniz'i. Aslı daha fazla dayanamayarak gözyaşları içinde sarıldı ona. İlker'in de gözleri dolmuş fakat ağlamamıştı.



Ayrılık vakti gelmişti. Anne ve babanın o an yaşadığı duygusal yoğunluğu hiç kimse tarif edemezdi. Deniz uçağa binmeden önce ona son bir kez doya doya sarıldılar. Uak kalkana kadar havaalanından ayrılmayıp Deniz'i gözlediler.

Uak sonunda havalandı. Gökyüzüne yükselip bulutların arasında kayboldu.

